

[Poul H. Møller.]

fra ødelæggelsesvåbnet, bomberne over Nagasaki og Hiroshima i 1945, så kan det vel ikke undre, at mange ser med ængstelse eller yderste forbehold på dette nye uhyre, der trænger sig på, som på alt andet nyt. Om denne ængstelse er helt ubegrundet, skal jeg ikke kunne sige. Jeg synes, hr. Guldborg tog lidt flot på det, for de lærde videnskabsmænd og videnskabskvinder er jo langt fra enige. Det er vel en naturlig reaktion, at man står spørgende over for dette delvis ukendte.

I vort århundrede har vi allerede én gang foretaget en ændring af energiform fra kul til olie, og for nylig blev vi stærkt mindet om, at oliekilderne ikke er uudtømmelige, og ligeledes blev vi mindet om, hvor sårbar man er i ikke selvforsynende lande som vort eget.

Vel, også disse kendsgerninger har sat skub i forskning og arbejdet med atomkraftens udnyttelse til kraftforsyning. Professor Ølgaards redegørelse for nylig i Aktuelt om udbredelse af atomkraftværker såvel her i Europa som i den øvrige del af verden viser, at det er en udvikling, der antagelig ikke lader sig standse, og som vi her i Danmark næppe heller i det lange løb kan stå imod.

Men dette spørgsmål om atomkraft er så mangesidet og indebærer så mange aspekter, at det kan synes næsten uoverskueligt for os, der ikke har videnskabelig basis for en nøjtern bedømmelse af det. Vi vil derfor i kristeligt folkeparti ikke kunne tage stilling for eller imod nu. Vi kan ikke sige, vi er decideret imod atomkraft, men vi er heller ikke varme tilhængere af det. Vi ønsker i udvalgsarbejdet at få yderligere oplysning, få al den sikkerhed, al den oplysning, al den information, der kan gives, den sikkerhed som det nu engang er muligt at give, før vi kan give en helhjertet tilslutning til brug af atomkraften.

Vi ønsker da også fortsat, at man har øje for alternative energiformer, så man ikke ensidigt alene spekulerer i atomkraft. Der dukker jo af og til noget op, som tyder på, at der skulle være andre muligheder også.

Jeg kunne ikke lade være med at trække på smilebåndet, da jeg så, at man i forbindelse med straffebestemmelserne vil behandle det at udsætte mange menneskers liv for fare som en politisag, nærmest som en lille

overtrædelse af en politivedtægt, hvor man kan give bøde, hæfte eller fængsel i indtil 2 år. Jeg tror ikke det er særlig velovervejet, men det er jo alt sammen ting, man kan vende tilbage til.

Vi ønsker som sagt at gå ind i en alvorlig debat og videre arbejde med dette forslag i udvalget. Hvorvidt man skal have en folkeafstemning om dette spørgsmål, tør vi ikke tage stilling til nu. Vi så jo under EF-debatten og den kampagne, der blev ført, hvorledes vel nok den sidste kampagne, den stærkeste kampagne var den, der gjorde udslaget med hensyn til resultatet af folkeafstemningen. Det er vel også sådan i spørgsmålet om atomkraft eller ikke atomkraft, at den, der kan agitere bedst, ved en folkeafstemning kan påvirke afstemningen, for det er givet, at mange, mange mennesker ude i vort land står spørgende over for det og ingen mulighed har for at få så megen indsigt i det, at de virkelig kan tage stilling for eller imod.

Men som sagt, vi kan tilsige en medvirken i udvalgsarbejdet.

Med hensyn til det af det konservative folkeparti fremsatte forslag, så bryder jeg mig ikke selv om ordet poppet, men jeg er lige ved at bruge det, selv om det er i en alvorlig forbindelse. Jeg synes nok, man giver den hele armen, om jeg så må sige, når man skriver i bemærkningerne, at det er afgørende nødvendigt af hensyn til tilrettelæggelse af landets energiforsyning, at der allerede i indeværende samling meddeles tilladelse til opførelse af et atomkraftværk. Her synes jeg nok, man overspiller sin rolle noget.

Vi tilsiger alvorlig og velvillig medvirken.

Ib Nørhønd (DKP):

Først nogle bemærkninger til den offentlige debat om disse emner; de dækker ikke hr. Guldborgs, forbløffende nok.

Denne offentlige diskussion indeholder nemlig både positivt og negativt. Det positive er den voksende aktivitet i befolkningen i varetagelse af dens interesser over for, hvad produktionslivets ledere måtte bestemme. Det fører os i retning af øget forståelse for, at samfundet overhovedet må indrettes efter menneskenes behov og ikke efter kapitalens profitinteresse. Men det er negativt, når nogle i denne diskussion op-